

ทุกข์ในนรก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คนพาลนั้นแล
ประพฤติกุศลทั้งกาย ทางวาจา ทางใจแล้ว
เมื่อแตกกายทำลายขันธ
ตายไปแล้วย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

ทุกข์ในนรก

๖๖

การเกิดมาเป็นมนุษย์ หากไม่ได้พบพระพุทธศาสนา ไม่เป็นสัมมาทิฐิ ชีวิตก็เหมือนกับการเกิดมาเปล่า เพราะไม่รู้เส้นทางชีวิตที่ถูกต้อง ว่าอะไรเป็นสาระ เป็นแก่นสาร หรือเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต การที่พวกเราทั้งหลายเกิดมาพบกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับว่าเป็นโชคอันมหาศาล ยิ่งกว่าการได้สมบัติจักรพรรดิเสียอีก เพราะสมบัติภายนอกเป็นเพียงของนอกกายที่เราอาศัยกันอยู่ชั่วครั้งชั่วคราว จะเอาติดตัวไปด้วยก็ได้

พระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ที่เราได้รับฟัง แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ จะเป็นแสงส่องนำทางชีวิต ให้เราดำเนินไปในทางที่ถูกต้องและปลอดภัย ความไม่ประมาทเป็นธรรมที่สำคัญ คุณธรรมทั้งหลายต่างรวมลงในความไม่ประมาท เหมือนรอยเท้าสัตว์ทุกชนิดประมวลรวมลงในรอยเท้าช้าง ดังนั้นการมีชีวิตอยู่ในหนทางแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ เว้นขาดจากบาปอกุศล จึงเป็นวิถีชีวิตของบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลาย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พาลบัณฑิตสูตร ว่า

“ส โข โส ภิกขเว พาโล กาเยน ทุจจริตํ จริตวา
วาจาย ทุจจริตํ จริตวา มนสา ทุจจริตํ จริตวา

ทุกข์ในนรก

๖๗

กายสส เกทา ปรมมรณา อปายํ ทุคฺคติ

วินิปาตํ นินยํ อุปปชฺชติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คนพาลนั้นแล ประพฤติทุจริตทาง
กาย ทางวาจา ทางใจแล้ว เมื่อแตกกายทำลายชั้นร์ ตาย
ไปแล้วย่อมเข้าถึงอบาย ทุคฺติ วินิปาต นรก”

ชีวิตในสังสารวัฏนี้ เป็นชีวิตที่เสี่ยงภัยมาก เพราะเมื่อเรา
เกิดมาแล้ว หากต้องอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย
ต่อการสร้างบุญบารมี เราอาจจะพลั้งพลาดไปทำบาปอกุศล
และเมื่อต้องละโลกแรงกรรมก็จะส่งผลให้ไปสู่อบายภูมิ ซึ่งเป็น
ภพภูมิที่ปราศจากความสุขความเจริญ เจอแต่ความทุกข์ทรมาน
กว่าจะได้กลับมาสู่เส้นทางที่ดีเหมือนเดิมก็ต้องใช้เวลายาวนาน
มาก เพราะแม้สัตว์นรกสิ้นกรรมแล้ว โอกาสที่จะไปเกิดเป็นเปรต
อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉานก็มีมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เคยตรัสอุปมาไว้ว่า โอกาสที่สัตว์นรกจะกลับมาเกิดในภพภูมิที่
ดีมีน้อย เหมือนฝุ่นในเล็บมือเมื่อเทียบกับฝุ่นในมหาปฐพี
แต่โอกาสที่จะไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย และสัตว์เดียรัจฉานมี
มากกว่าอย่างเทียบกันไม่ได้เลย

เครื่องทณฑ์ทรมานที่นายนิรยบาลสัตว์นรกใช้ ถ้าเห็น
แล้วจะขนลุกขนพองทีเดียว สัตว์นรกจะถูกจองจำด้วยเครื่อง

ทุกซ์ในนรก

๖๘

จองจำ ๕ ประการ คือเอาตะปูเหล็กแดงร้อนระอุ ตรึงมือเข้าทั้งสองและตอกลงกลางอก ลัตว์นรกจะต้องรับโทษทัณฑ์ที่ทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะหมดกรรม บางทีนายนิรยบาลก็จะจับขาลัตว์นรกชูขึ้น เอาหัวห้อยลงข้างล่าง แล้วเอาพรวนรกที่ร้อนแรงตากเนื้อเหมือนตากไม้ บางทีก็จับโยนลงไปในกระทะทองแดงที่ลุกเป็นไฟ ลัตว์นรกนั้นก็ดิ้นทุรนทุรายในน้ำทองแดงที่เดือดพล่าน กว่าหมดกรรมก็ใช้เวลายาวนานมาก

บางครั้งพวกนายนิรยบาลจะโยนลัตว์นรกเข้าไปในมหานรก ซึ่งในมหานรกมี ๔ มุม ๔ ประตู ขนาดเท่าๆ กัน มีกำแพงล้อมรอบ ครอบไว้ด้วยแผ่นเหล็ก พื้นของมหานรกนั้นมีแต่ก้อนเหล็กแดงที่ร้อนแรงลุกโพล่งตลอด ๑๐๐ โยชน์ แล้วจะมีไฟในมหานรกพุ่งออกมาจากผนังด้านหลังทะลุด้านหน้าออกจากด้านซ้ายทะลุด้านขวา พุ่งจากพื้นชั้นล่างทะลุไปถึงพื้นชั้นบน พวกลัตว์นรกก็ร้องโหยหวนอยู่ในมหานรกนั้นแหละ พอตายก็กลับพื้นขึ้นมาอีก วัฏกรรมที่ตรงนั้นจนกว่ากรรมจะสิ้นสุดลง

บางครั้งประตูด้านหน้าของมหานรกถูกเปิดออก พวกลัตว์นรกต่างพากันรีบวิ่งหนีเพื่อเอาตัวรอด แต่วิ่งไปไม่รอด เพราะถูกไฟนรกซึ่งร้อนแรงมากเผาไหม้ผิวหนัง ไหม้เนื้อ ไหม้เอ็น ไหม้กระดูกจรดถึงเยื่อในกระดูก มอดไหม้เป็นธุลีในทันที ลัตว์นรก

ทุกข์ในนรก

๖๕

ที่ยังวิ่งต่อไปได้ ต่างร้องโหยหวนตลอดเวลา และในขณะที่สัตว์นรกกำลังวิ่งใกล้จะไปถึงประตู ประตูนรกก็จะปิดลงทันที จากนั้นไฟนรกก็จะเผาผลาญสัตว์นรกเหล่านั้นให้ย่อยยับไปตายแล้วก็เกิดขึ้นมาใหม่สลับเวียนกรรมต่อไปอีก

บางครั้งประตูนรกก็จะเปิดออกให้สัตว์นรกหนีออกไปได้ คล้ายกับนักโทษในเมืองมนุษย์ที่แหกคอกออกไปได้ แต่แม้สัตว์นรกจะหนีออกมาได้ ก็ไม่รู้จะหลบหนีไปอยู่ที่ไหน ออกประตูไปไม่ได้ไม่กี่ก้าว ก็มีนรกหลุมคุกรออยู่ สัตว์นรกจะตกลงไปในหลุมคุคนั้น แล้วมีพวกสัตว์ที่ปากแหลมเหมือนเข็ม คมเหมือนใบมีดโกน คอยทิ่มแทงเชือดเฉือนเนื้อหนังของสัตว์นรกอย่างน่าเวทนา

ต่อจากนรกหลุมคุถ ก็จะไปพบกับนรกที่เต็มไปด้วยถ่านติดไฟแดงร้อนระอุ แต่มีซี่เก้าปิดไว้ ทำให้มองไม่เห็น พอสัตว์นรกเดินไปก็จะตกลงไปในกองซี่เก้า ถูกไฟที่อยู่ข้างในเผาไหม้ ร้องโหยหวนด้วยความทุกข์ทรมาน ต่อจากนรกขุมนั้น ก็เป็นนรกป่าช้า ซึ่งพวกเราคงจะเคยได้ยินกัน ต้นจ้าวสูงมากทีเดียว มีหนามยาวยื่นออกมา มีไฟติดที่หนามไปทั่ว พวกนายนิรบาลจะบังคับให้สัตว์นรกปีนขึ้นๆ ลงๆ ที่ต้นจ้าวนั้น ต่อจากนรกป่าช้า จะเป็นต้นไม้ที่มีใบเป็นดาบเต็มทั้งต้น เมื่อพวกสัตว์นรกที่หนีมาารู้สึกเหนื่อยก็จะพากันเข้าไปพักใต้ต้นไม้ ทนได้นั้นใบไม้ที่เป็นดาบก็จะหล่นลงมาตัดมือ ตัดเท้า ตัดใบหู ตัดจมูก ตัดศีรษะแขนขาให้

ทุกข์ในนรก

๓๐

ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

ต่อจากป่าต้นไม้ใบดาบ พวกสัตว์นรกจะพบแม่น้ำใหญ่ แต่เป็นน้ำกรดที่กว้างใหญ่มาก พวกสัตว์นรกเข้าใจผิดว่าเป็นน้ำ ธรรมดา พวกกันกระโดดลงไปในแม่น้ำ ถูกน้ำกรดกัดกร่อนเนื้อหนังละลาย ได้รับความเจ็บปวดทรมานมาก จากนั้นนายนิรบาล จะเอาตะขอเบ็ดเกี่ยวสัตว์นรกนั้นขึ้นมาวางบนบก แล้วถามว่า “เจ้าต้องการอะไรอีก” สัตว์นรกก็บอกว่าหิว นายนิรบาลก็จะ เอาก้อนเหล็กแดงมีไฟลุกโพล่ง ใส่เข้าไปในปาก ก้อนไฟนั้นจะ ไหม้ริมฝีปากตั้งแต่ปาก คอ ถึงท้อง ลากเอาลำไส้ออกมากอง ข้างนอก บางครั้งก็จะเอาน้ำทองแดงที่หลอมละลายลูกเป็นไฟ กรอกเข้าไปในปาก สร้างความเจ็บปวดทรมานให้กับสัตว์นรก มากทีเดียว จะเป็นทุกข์อยู่อย่างนั้นจนกระทั่งหมดกรรมนั้นแหละ

*นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางตอนในนรก ทุกข์ในนรก หนักหนาสาหัสสาครรจ์มากทีเดียว มันทุกข์แค่ไหนล่ะ มีอยู่ ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่ท่ามกลางสงฆ์ ได้ตรัส ให้โอวาทพระภิกษุทั้งหลายว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คนพาล นั้นประพฤติทุจริต ทางกาย ทางวาจา และทางใจ เมื่อเขาตาย ไปย่อมเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก สถานที่เหล่านี้ เป็น

ทุกข์ในนรก

๓๑

ดินแดนที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่น่าพอใจอะไรเลย เป็นทุกข์โดยส่วนเดียว แม้จะเปรียบเทียบอุปมาถึงความทุกข์ในนรก ก็มีสิ่งที่จะทำได้ง่ายๆ” พระภิกษุรูปหนึ่งจึงทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “พระองค์พอจะอุปมาความทุกข์ในนรก ให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทราบบ้างได้ไหม พระเจ้าข้า” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับคำ แล้วอธิบายให้ฟังว่า

“เปรียบเสมือนพวกราชบุรุษจับโจรมาได้ โจรนี้คิดร้ายต่อราชบัลลังก์ พอจับได้แล้ว ตอนเช้าก็นำมาให้พระราชาพร้อมกับกราบทูลถึงพฤติกรรมของโจรนั้นว่า โจรผู้นี้ คิดร้ายก่อกบฏ ขอพระองค์ได้ทรงลงโทษตามพระราชหฤทัยเถิด พระราชาทรงรับสั่งว่า ให้เอาหอก ๑๐๐ เล่ม แทงโจรนี้ให้ทั่วตัว พวกราชบุรุษก็ทำตามพระบัญชา พอถึงกลางวันพระราชาตรัสถามว่า โจรกบฏคนนั้นนะ ตายแล้วหรือยัง เมื่อได้รับคำตอบว่า ยัง ก็รับสั่งให้เอาหอกมาแทงเพิ่มอีก ๑๐๐ เล่ม พวกราชบุรุษก็ทำตาม พอตกเย็นยังไม่ตายอีก จึงให้เอาหอกไปแทงเพิ่มอีก ๑๐๐ เล่ม รวมเป็น ๓๐๐ เล่ม โจรก็ยังไม่ตายอยู่ดี ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โจรโดนหอกแทงมากถึง ๓๐๐ เล่ม จะเจ็บปวดทรมานมากแค่ไหน”

พวกภิกษุกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เพียงแค่หอกเล่มเดียว ก็เป็นทุกข์มากแล้ว จะกล่าวไปโยกับหอกถึง ๓๐๐

ทุกข์ในนรก

๓๒

เล่ม” พระบรมศาสดาตรัสต่อว่า “ความทุกข์จากการถูกหอกแทง ๓๐๐ เล่ม เมื่อเทียบกับทุกข์ในมหานรกแล้ว เทียบกันไม่ได้เลย ทุกข์ในนรกเจ็บปวดทรมานมากกว่าเป็นร้อยเป็นพันเท่า ความทุกข์ของคนที่ถูกหอก ๓๐๐ เล่มแทง มีปริมาณความเจ็บปวดเหมือนก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่ง แต่ทุกข์ในมหานรกมีปริมาณมากเหมือนเขาพระสุเมรุทีเดียว”

เราจะเห็นได้ว่า การเสวยวิบากกรรมในนรกนั้น มันทุกข์ทรมานแสนสาหัสเพียงไร เพราะฉะนั้นสังสารวัฏนี้ไม่ปลอดภัย นำพหาวตเลี้ยว ไม่ควรที่เราจะประมาทกัน เพราะชีวิตเรายังไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่า เราจะพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิ และในวาระสุดท้ายของชีวิตเมื่อเราหลับตาลาโลก จะมีสุคติภูมิ หรือทุคติภูมิเป็นที่ไป ก็ขึ้นอยู่กับบุญและบาปที่เราสั่งสมเอาไว้ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัย เราต้องรีบสั่งสมบุญบารมีกันให้เต็มที่ เต็มกำลัง บุญจะเป็นที่พึ่งที่แท้จริงของเรา ฉะนั้นให้เรารักในการสั่งสมบุญ หมั่นประพฤติธรรม ทำใจให้หยุดนิ่ง ให้ละเอียด ทำไปจนกว่าเราจะเข้าถึงธรรมกาย เมื่อถึงเวลานั้น เราจะไม่หวาดหวั่นต่อมรณภัย เพราะใจมีที่พึ่ง มีที่ยึดที่เกาะแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ ประดุจพระราชที่รบชนะศึกในสงครามทีเดียว

